ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 3, Sayı 11 (35)

1. Kasım 1976

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yaşasın işçi sınıfının, tüm emekçilerin ve halkın DGM'ne karşı yürüttükleri genel grev ve ulusal direniş!

Nereye gidiyoruz

DGM'ne, hükümetin ve onu destekleyen büyük sermaye çevrelerinin körüklediği faşist tırmanmaya karşı yaklaşık yarım milyon işçi direnişe geçti. Bu işçilerin komünistlerden, legal sosyalist partilere, başta DİSK'e bağlı, kısmen de Türk-İş ve öteki sendikalara bağlı, hatta aldanıp da AP'ye oy verenlerden, partisizlerden oluştuklarına şüphe yoktur. Demek oluyor ki son direniş olayları işçi sınıfının birliğini bulmaya doğrudur.

TKP 56 yıllık bir deney birikimi ile işçi sınıfının bu gelişmesini bu tarafa yöneltmeye çalışmıştır. Yurdun anti-emperyalist, sosyalizme açılan demokratik gelişme istemine uygun olan bu savaşım, TKP'nin etkenliğini düşmanı tedirgin edecek, dostları sevindirecek derecede artırmıştır. Bu yolda daha da çetin savaşımlar vermenin gereğine inanıyoruz. Ama daha şimdiden, burjuvazi bu etkenliği frenlemek, bir çokları da «parsa toplamak» niyeti ile kolları sıvamışlardır. Son zamanlarda sıra sıra «TKP-R'ciler», «sat kan komünistler» «komünist partiler» kurma girişimleri TKP'nin etkenliğinin artması dışında anlamsız olacaktı, hatta düşünülemeyecekti bile.

İşçi sınıfının gerçek sınıfsal sendikasında, politik partisi TKP'de birliğini bulma sürecinin ilk aşaması, sınıfsal ve ulusal hedefler etrafında savaş alanında savaş birliğini kurmaktır. DGM'ne, işten çıkarmalara karşı savaşımlar bunların son örnekleridir. İşçi sınıfında hızlanan bu gelişme karşısında gerçek sosyalistlerin sevinmesi, bu gelişmeyi daha da hızlandırmak için çaba harcamalarını beklemek doğaldır. Ama legal sosyalist partilerin bazı yöneticilerinde böyle bir çaba görmek şöyle dursun, bunlar sınıf sendikalarının tabanını, yönetime karşı çıkarmak gibi yalnız işçi sınıfının düşmanlarına yarayacak bir yola girmişlerdir. «Yürüyüş» dergisinin bu olaylarla ilgili sayılarını okuyanlar bu durumu açıkça görecekler. Bu yöneticilerin bir de TKP'ni yasaklayan faşist maddelerin saçtığı teröre dayanarak işçi sınıfının sınıfsal ve ulusal amaçları için savaşan sınıf sendikalarının tabanını yönetime karşı çıkarmak çabalarını nitelemeyi okuyucularımıza bırakmayı yeğ buluyoruz.

Yurtta durum

Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı savaşım yeni boyutlara ulaştı. İşçi sınıfıyle emperyalizme bağlı işbirlikçi sermaye çevreleri, hükümet arasındaki sınıf savaşımı genellikle eldeki demokratik hakların savunulması, özellikle faşist tırmanmaya, DGM'ne karşı savaşımda yoğunlaştı. Hükümet, büyük sermaye çevreleri ve bu çevrelerin sözcülüğünü yapan Narin ve İbrahimoğlu gibi politikacı patronlar DİSK'in başlattığı genel yas direnişini baltalamak için büyük çaba harcadılar. Tutuklamalar, yığınsal işten çıkarmalar şeklinde beliren baskılar genellikle büyük burjuvazinin ulaşmak istediği hedeflere varmadı. TKP ve bütün gerçek sınıfsal sendikalar ve bütün yurtsever güçler, lokavtlara son verilmesi, işten çıkarılanların yeniden işe alınması için savaşa koyuldular. Profilo'da verilen savaşım doruk noktalarından birini oluşturdu. Profilo işçileri, polisin, jandarma birliklerinin kanlı saldırılarına karşı fabrika içinde ve dışında, barikatlarda hem kendilerinin, hem de bütün ulusun demokratik haklarını savundular.

Başbakan Demirel, AP Genel Başkan Yardımcısı Aygün ve hükümeti oluşturan politikacılar sık sık sıkıyönetim ilân etmeyi tasarladıklarını açıkladılar. Bir yandan da «tazminat davaları»yle gerçek sendikaları, en başta DİSK'i çökertmeyi planladıkları da anlaşıldı. Oysa suçlu, Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasası gibi faşist bir tırmanmayı halka dayatmak isteyen hükümet, fabrikaları komando yuvası haline getirmek isteyen aşırı gerici, faşist politik çevrelerdir.

Baskılar

Bu çevreler yalnız işçi sınıfına saldırmakla kalmadılar. TOB-DER'i kapattılar. Ankara halkının seçtiği belediye başkanı Dalokay'ın işine, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen 1913 tarihli, yani Osmanlılardan kalma bir kanunla son vermeye kalkıştılar. Danıştay, İçişleri Bakanlığının bu kararlarını durdurdu. Hükümet Danıştay kararlarını da dinlemedi. Mevcut kanunlara ve Anayasaya karşı, daha doğrusu Anayasa dışı bir iktidar olduğunu bir daha doğruladı. Bu hükümeti devirmenin ve yerine demokratik bir hükümet getirmenin tam bir Anayasal zorunluk olduğu bu olaylarla bir daha doğrulandı.

Hükümet ve büyük sermaye çevreleri işçi sınıfına ve onun müttefiği durumunda olan yurtsever kuruluşlara karşı bu saldırıları yürütürken, NATO'cular da yurdun doğusunda büyük manevralara başladılar. Bu manevralardan maksat, memlekette güçlenen işçi hareketini, işçi sınıfının birliğe ve bütün yurtsever güçlerin eylem birliğine yönelik gelişmeleri engellemeye kalkışmaktı. Ayrıca Sovyetler Birliği'ne, Arap ülkelerine gözdağı vermek, soğuk harbi, silâhlanma yarışını, genellikle güçlenen barış hareketini baltalamaya kalkışmaktı.

Partilerin tutumları

Sınıf savaşının bu aşamasında komünistlerin, TKP'nin tutumu açıktı. Sendikaların savaşımını desteklemek, işçi sınıfının birliğini güçlendirmek ve bütün demokratik hareketin eylem birliğini daha yüksek bir aşamaya ulaştırmak, savaşımı parlamento içinde ve dışında yürütmekti. Türk-İş'in başını tutan sarı sendikacılar, Tunç-Şide gurubu büyük sermaye çevreleriyle işçi sınıfına karşı cephe aldılar, maskelerini tamamen attılar. CHP yöneticileri savaşımı Parlamento dışına aktarmaya yanaşmadılar. Taksim mitingi tipinden yığınsal eylemlerden kaçındılar. Yığınsal hareketlerin iktidara sıkıyönetim için bir neden olmasından çekiniyorlardı. Belki bazı Doğu illerinde uğradıkları saldırıların etkisi altında da kalmışlardı. Oysa yığınsal hareket zayıf olduğu zaman saldırıya hedef olabilir, sıkıyönetime basamak teşkil edebilir. Aksine, yığınsal hareket güçlü olduğu zaman, terörü geriletir, demokratik hakların gelişmesine yol açabilir. Bu bakımdan CHP yöneticileri zayıf bazı çıkıştarının gördüğü tepkiyi genelleştirmekle, güçlü yasal yığınsal hareketlerden kaçınmakla hata ettiler.

TİP ve TSİP'in tutumlarına gelince: legal sosyalist partilerin de bu savaşıma katıldıkları bir gerçektir. Bildirileriyle, demeçleriyle basınlarında yayınladıkları yazılarla, DGM'ne karşı verilen savaşıma bu partiler katıldılar. Fakat bu parti yöneticilerinin yasal yığınsal hareketlere giriştikleri ve bu gibi hareketlere açık ve geniş bir destek sağladıkları söylenemez. Legal sosyalist partilerin yöneticilerinin kendi organlarında veya kendilerine yakın basında dar bir particilik anlayışıyle DİSK'e saldırmaları, bütün devrimci anti-faşist güçler arasında mevcut ortak noktalara dayanarak bir

(Devamı 3. sayfada)

Genel grev ve başarı

İşçi sınıfının ulusal çapta örgütlediği genel grevin başta gelen amacı işçi hareketini, halkımızın anti-emperyalist savaşımını hedef alan faşist DGM'nin yasallaşmasını önlemek, eldeki demokratik hak ve özgürlükleri savunmaktı. Hükümetin DGM'ni hayal ettiği gibi bir çırpıda, Anayasa Mahkemesinin saptadığı süre içinde çıkaramaması, memlekette ilerici-demokratik güçlere desteklenen ve uluslararası alanda geniş yankılar uyandıran genel grevin başarısının açık bir göstergesidir.

İşçi sınıfı anti-emperyalist, anti-faşist savaşımın ana politik gücü, halkımızın devrim savaşımının örgütçüsü olduğunu bir daha gösterdi. Genel grev işçi sınıfının devrimci potansiyelini arttırdı, onun toplumun diğer demokratik kesimleriyle olan bağlarını daha da güçlendirdi. Ulusal güçlerin demokratik-politik savaş birliğinin kurulması olanaklarını geliştirdi.

Türk-İş'in tepesindeki Tunç-Şide klliği, işçi sınıfının sonuna kadar haklı ve demokratik olan bu direnişine karşı çıktı. Bu klik yalnız faşist yöntemleri desteklemekle kalmadı, patronların grev kırıcılığından yana, faşist Türkeş'lerin, eli kanlı Demirel'lerin cephesinde yer aldı. İşbirlikçi burjuvazinin elinde, sınıf sendikacılığını parçalamak için bir araç olduğunu bir daha açığa vurdu.

Sarı sendikacıların genel grevi arkadan vurma taktikleri Türk-İş yığının ve sosyal-demokrat sendikaların direnişlere katılmalarıyla suya düştü. Böylece sarı sendikacılığın çöküşü daha da hızlandı. Ve en önemlisi, bu direnişlerde işçi sınıfının kendi örgütsel savaş birliğini kurma olanakları daha da arttı, sınıf sendikacılığıyla sosyal-demokrat sendikalar arasındaki ideolojik ayrılıklar küçümsenmeden işbirliği eğilimi güçlendi. Genel grevde elde edilen önemli kazanımlardan biri de budur.

İşçi sınıfı demokrasiyi savunma ve genişletme savaşımında daha birçok engeller aşmak zorundadır. Demokrasi düşmanları yenilgiyi kabullenmiş, DGM'ni halkımıza dayatma girişimlerinden vazgeçmiş, silâhı bırakmış değillerdir. Terör dalgası giderek genişliyor. İşten atılanların işlerine alınması, ileri-demokratik gelişmelere yol açmak için, anti-komünizmin yığınlar ölçüsünde ve ülke düzeyinde geriletilmesi ve yenilmesi sorunları çözüm bekliyor. Bu sorunların çözümü işçi sınıfı için olduğu kadar, ilerici güçler, legal sosyalist akım ve CHP için de aynı ölçülerde büyük, tarihsel bir sorumluluktur.

NATO manevraları kime karşıdır

Dünyadaki politik-sosyal oluşumlar, gelişmeler güçler dengesinin barıştan, güvenlikten yana değişmesini sağlıyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün sosyalist ülkelerin, barışsever güçlerin, demokratik kamuoyunun, politik alandaki yumuşamayı askersel yumuşamay a tamamlama yönündeki yeni yeni girişimleri, bu süreci daha da hızlandırıyor.

Kalıcı ve sürekli bir barışın sağlanması, halklar arasında güvenliğin pekiştirilmesi sürecinden rahatsız olanlar da vardır. Bunların başında saldırgan NATO'nun militarist çevreleri gelmektedir. Emperyalizm bu saldırgan NATO aracılığıyla, yumuşama sürecini baltalamaya, «soğuk harp» döneminin havasını yeniden estirmeye çalışıyor. «Sovyet tehlikesi» yalanlarını allayıp-pullayıp piyasaya sürüyor. Böyle bir maske altında askersel manevraları sürdürüyor. Eylül ayı başında Batı Avrupa ülkelerinde başlıyan ve Ekim ayı içinde Akdeniz, Ege ve Türkiye'nin Doğu bölgelerine kadar uzanan NATO manevraları, emperyalizmin genel saldırı politikasının bir uzantısıdır. Komşumuz Sovyetler Birliği sınırlarına yakın bölgede yapılan bu manevraların amacı nedir? Bu manevralar kime karşıdır?

Bu soruların yanıtını, NATO'nun Brüksel'deki kurmaylarınca hazırlanan ve «çok gizli» olmasına rağmen geniş bir çevreye dağıtılan «NATO Bülteni»nde bulmak mümkün. Bundan 25 yıl önce, her sayısında üçüncü dünya savaşından söz eden, Amerikan ordularının Moskova'ya girdiği yolunda hayallar kuran Amerikan «Collier's» dergisini andıran bu «NATO Bülteni»nde bakın ne deniyor: *«Bu yılki NATO manevraları Sovyet saldırısını önlemek, NATO üyesi ülkelerde rejime yönelik, hükümetleri hedef alan hareketleri bastırmak ... için düzenlenmiştir.»*

Bu cümleler, NATO'nun hangi amaçla kurulduğunu, milyonlar harcanarak yapılan NATO manevralarının kimi «savunmak» için kime karşı yöneltildiğini bir kez daha açığa vuruyor. Gerici-faşist karması hükümetin başı Demirel, DGM'lerine karşı işçi sınıfımızın, emekçi yığınlarının genel direnişine azgınca saldırırken NATO'cuların ağzıyla konuşmamış mıdır?

NATO manevraları, bir Sovyet tehlikesi varmış gibi gösterilerek ulusal kurtuluş savaşı verilen ülkelerde devrimci, demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist eylemleri ezmek için yapılmaktadır. Bu, emperyalizmin, NATO ülkelerinin halklara karşı saldırısının, oralara gerici, faşist, işbirlikçi hükümetleri dayatmasının politik temelini oluşturuyor. NATO, son manevralarla işçi sınıfımızın, halkımızın faşizme, sömürüye, yabancı ağalığına karşı, bağımsızlık, özgürlük, barış ve sosyal ilerleme savaşını açıkça hedef aldığını bir kez daha doğrulamıştır.

Birlik yolunda

Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı direnişte 15 demokratik kuruluş: TÖB-DER, TÜS-DER, TÜM-DER, TMMOB, TÜMAS, TÜTED, Halkevleri, TÜMÖD, Çağdaş Hukukçular Derneği, İlerici Kadınlar Derneği, İlerici Gençler Derneği, Ankara Tabibler Odası, TİB, Ankara Barosu, AKD ortak bir komite oluşturarak eylem birliği kararı aldılar. Ve Ankara'da binlerce yurtsever ve ilericinin katıldığı «DGM'ne hayır» miting ve yürüyüşünü düzenlediler. Bu eylem birliği, işçi sınıfının sendikal örgütleri ve politik partiler düzeyinde gelişmemiş olmasına karşın, bugüne kadar en geniş kapsamlı ve ortak bir komiteye dayanan eylem birliği biçimi oldu. Demokratik güçlerin birliği açısından büyük önem taşıyan bu ileri adım, işbirlikçi burjuvazi tarafından derhal önlenmeye çalışıldı. TÖB-DER Genel Merkezi ve şubeleri valilikçe kapatıldı.

Tekelci burjuvazi, ulusal-demokratik güçlerin dağınıklığını kendi sınıfsal egemenliğinin dayanaklarından biri yapmaktadır. SBKP Genel Sekreteri L. İ. Brejnev yoldaşın dediği gibi, «Emperyalizmin sınıf stratejisinin temel yönelimlerinden biri de komünist hareketin ve her türlü devrimci hareketin içerden parçalanmasına bel bağlamaktır.»

Türkiye devrimci hareketinin bugün içinde bulunduğu dağınıklıktan sıyrılıp toparlanması, güçlerini birleştirmesi, bağımsızlık, demokrasi, sosyal ilerleme ve sosyalizm savaşının başarısının kaçınılmaz koşuludur.

15 demokratik kuruluşun güç ve eylem birliği kararı, bir ulusal-demokratik cephe yolunda önemli bir adımdır. Bugün, «Ulusal-Demokratik Cephe» yolunda daha ileri adımlar atmanın somut olanakları doğmuştur. Demokratik güçlerin saflarındaki dağınıklığı giderecek asıl güç doğaldır ki İşçi sınıfıdır. İşçi sınıfının yığınsal hareketi «Ulusal-Demokratik Cephe»nin kurulmasında belirleyici etkendir. 15 demokratik kuruluşu eylem birliği yapmaya iten güç de işçi sınıfımızın DGM'ne karşı direnişi ulusal çapta kararlı bir biçimde uygulaması olmuştur.

TKP, bir ulusal-demokratik cephe'nin kurulmasını programına almıştır. Komünistler, devrimci saflarda dağınıklığı giderecek, ortak hedefe karşı güçleri birleştirecek olan «Ulusal-Demokratik Cephe»nin kurulması yolunda var güçleriyle çalışıyorlar, çalışacaklardır.

Dünyaya bakış

Sosyal-demokrasinin durumu

İsveç'te ve Batı Almanya'da yapılan seçimlerle, Portekiz'de olup bitenlerle sosyal-demokrasinin, Marksçı-Leninci olmıyan sosyalizmin durumu bir daha gün ışığına çıktı. Bilindiği gibi İsveç'de 44 yıllık bir iktidardan sonra İsveç Sosyal-Demokrat Partisi son seçimlerde iktidarı kaybetti. Kapitalist ülkeler sağcı basını bunu, sosyalizmin bir yenilgisi olarak göstermeye çalıştılar. Hattâ «İsveç halkı sosyalizme yüz çevirdi, tekrar kapitalizme döndü» diyerek anti-sosyalist, hattâ belirli ölçüde anti-komünist bir kampanya yürütmeye kalkıştılar.

İsveç'te Sosyal-Demokrat Partisi'nin 44 yıllık bir iktidardan sonra yenilgiye uğraması, hükümeti sağcı burjuva partilerine terketmek zorunda kalması, herşeyden önce İsveç'te sosyalizme yönelmeyen bir küçük burjuva sosyalizminin, sosyal-demokrasinin yenilgisini göstermektedir. Sosyal-Demokrat Partisi İsveç'te 44 yıllık egemenliği boyunca kapitalizmi güçlendirmekten, büyük tekellerin egemenliğini sağlamaktan başka bir şey yapmış değildir. İsveç'de memurların % 88'i özel sektörde çalışmaktadır. Sosyal-demokrasi, büyük sermayenin, 10 kadar büyük sanayi gurubunun ve bankanın elinde toplanmasına yardım etmiştir. Bazı sosyal reformların yükünü ise, vergiler yoluyle ençok emekçiler çekmiştir. Sosyal-demokrasinin başta gelen amacı, sınıfları uzlaştırmaktır. Hiçbir zaman büyük burjuvaziye karşı bir sınıf savaşı yürütmemiştir. Büyük sermayenin ekonomik, sınıfsal ve ideolojik egemenliğini sarsmaya girişmemiştir.

Özelliklerini gözönünde tutmakla beraber, ayni şeyleri Batı Almanya sosyal-demokratları için de söylemek mümkündür. Parlamento seçimlerinde Sosyal Demokrat – Hür Demokrat koalisyon işbaşında kaldı, fakat koalisyonun parlamentodaki çoğunluğu 27 saylavdan 8'e indi. Sosyal-Demokratlar 17, Hür-Demokratlar ise 2 saylav kaybettiler.

Portekiz'de ise, Suareş'in başkanlığındaki «sosyalist» hükümet, faşizmin devrilmesinden hemen sonra Portekiz emekçilerinin elde ettiği iki önemli kazanımı elden çıkarmaktadır. Hükümet, toprak reformuyla kamulaştırılan toprakları büyük toprak sahiplerine geri vermektedir. Bir yandan da, tek sendika konfederasyonu İntersendycal'i dağıtmakta, sendikaları ve işçi sınıfını bölmekte ve sarı sendikacılığa yolaçmaktadır.

Afrika

Afrika halklarının emperyalizme, ırkçılığa karşı savaşımı yeni yeni boyutlara ulaşıyor. Bu savaşımın kilit noktası Afrika halklarının sosyalist ülkelerle, en başta Sovyetler Birliği'yle bağlarının güçlenmesidir. Bundan ötürü Angola Halk Cumhuriyeti devlet başkanı Augostino Netto'nun Sovyetler Birliği'ni ziyareti ve bu ülkeyle yeni dostluk ve karşılıklı yardımlaşma anlaşmaları imzalaması yeni bir önem kazanıyor.

Genç Afrika ülkeleri emperyalizme karşı uzun ve çetin bir savaştan sonra kazandıkları ulusal bağımsızlığı savunmak, güçlendirmek konusunda karmaşık sorunlarla karşılaşıyorlar. Bunların başında emperyalizmin, uluslararası tekellerin ekonomik ve politik etkinliğini tamamen ortadan kaldırmak, sağlam bir ekonomik kalkınmanın koşullarını yaratmak, geniş emekçi yığınlarını emperyalizmin müttefiği durumunda olan aşiret reislerinin, büyük toprak ağalarının, büyük sermaye sahiplerinin ve satılmış politikacıların elinden kurtarmayı öngören demokratik, devrimci reformları başarmak gelmektedir. Sosyalizme geçiş koşullarını hazırlamak, yani anti-emperyalist, demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş koşullarını hazırlamak, emekçi yığınlarını gerçek kurtuluşa yöneltmektir. Bu savaşım her şeyden önce Afrika halklarının sorunudur. Ama, ancak sosyalist ülkelerle, Sovyetler Birliği'yle sağlam ve içten bağlar kurmakladır ki, anti-emperyalist, demokratik devrimi başarmanın, oradan da sosyalizme geçmenin mümkün olacağını Angola ve Mozambik halklarının deneyleri bir daha doğrulamaktadır.

Öte yandan Rodezya, Güney Afrika, Zimbabve halklarının ırkçılara, emperyalizme ve en başta Amerikan emperyalizmine karşı savaşımı da bu yeni gelişmelerin ışığında yeni bir anlam kazandı, genişledi. Amerika Dışişleri Bakanı Kisinger, Rodezya ve Güney Afrikadaki ırkçı-sömürgeci yönetimleri sürdürmek, işbirlikçi elemanların durumunu güçlendirmek için bir plân ileri sürdü. Bu plânın başlıca noktası, «siyah ve beyazlardan» oluşacak geçici bir hükümetin kurulmasıydı. Rodezyada anti-emperyalist, ulusal kurtuluş savaşımını yönetenlerden Nkomo ve Mugabe, Tanzanya'nın başkenti Dar-es-Salâm'da tertipledikleri basın toplantısında Kisinger'in bu önerilerini reddettiler. İktidarı ele alıncaya kadar savaşacaklarını bildirdiler. Güney Afrika ve Zimbabve yerli halk yöneticileri de, Kisinger plânını ayni şekilde reddettiler ve zafere kadar savaşacaklarını açıkladılar.

Çin

12 Ekimde açıklandığına göre, Pekin'de bir ay kadar önce ölen Mao Tse Tung'un karısı Çiang Çing ile «Şanghay gurubu» diye anılan yöneticilerden üçü, hükümet darbesi yapmaya girişmek, «Mao'ya aittir» diye sahte belgeler açıklamak suçlarından tutsak edildiler. Şanghay gurubunun başında, genellikle Mao'dan sonra Çin'in bir numaralı adamı sayılan Wang Hung Wen vardı. Bu olaydan birkaç gün önce de, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanlığına Başbakan Hua Kuo Feng seçilmişti. Çin yönetiminde bunalım süreklidir. Bu durum, Çin'in içinde bulunduğu derin sosyal, ekonomik, politik bunalımın yönetime yansımasından başka bir şey değildir. Bunalımın başka sebepleri de vardır. Çin yöneticilerinin emperyalizmle bağlaşıklık kurmaları, bir yandan harp kışkırtıcılığına kalkışmaları, bir yandanda sosyalist ülkelere, dünya komünist ve işçi hareketine, dünya ulusal kurtuluş hareketlerine saldırmaları, onları arkadan vurmaya kalkışmalarıdır.

Tayland

Tayland'da yapılan faşist darbe Amerikan emperyalizmiyle Pekin yöneticilerinin suç ortaklığını gösteren en son örneklerden biridir. Amiral Sangad Chalawyu başkanlığında bir askeri cunta Seni Pramoy hükümetini devirerek Tayland'da faşist bir diktatörlük kurdu. Komünistleri ve bütün öteki anti-emperyalist savaşçıları, yurtseverleri yığınsal bir şekilde tutsak etmeye başladı. Pekin yöneticileri, Maocu'lar gerek faşist darbenin hazırlanmasında, gerekse kanlı yöntemlerin uygulanmasında cuntacılara yardım ettiler. Emperyalistler ve Maocu'lar Tayland halkının kurtuluş savaşını baltalamaya kalkışırken, bir yandan da Güney-Doğu Asya halklarının, Viyetnam, Laos, Kamboç halklarının uzun yıllar süren kanlı anti-emperyalist kurtuluş savaşlarından ve kazanılan tarihsel zaferlerden sonra giriştikleri sosyalizmi kurma savaşımını Tayland darbesiyle arkadan vurmayı plânlaştırmaktadırlar.

Yurtta durum

(1. sayfadan devam)

eylem birliği platformu ve politikasını benimsememeleri de hatalı bir tutumdur. Ama öyle bir hata ki, devrim hareketinin temel dayanağı olan işçi sınıfının birliğini bölmek, en zor günlerde onu burjuvazinin değişik kollardan yaptığı saldırıya karşı zayıf düşürmek gibi çok ağır, tarihsel bir zorunluğu içeriyor. «Yürüyüş» dergisinin 77–78. sayılarını okuyanlar bu tarihsel suçluluğu, işçi sınıfının zor bir savaşım verdiği günlerde, bu yıkıcı tutumu bütün yönleriyle hayretle ve dehşetle okudular. «Oyun içinde oyun» arıyanların, dedektif kafalıların bencil bir partizanlık hırsıyle işçi direnişini arkadan vurduklarına tanık oldular.

Uluslararası dayanışma

Türkiye işçi sınıfının, ilerici, yurtsever güçlerin insanca yaşam, halktan yana politik, ekonomik ve toplumsal dönüşümler savaşı hızlanıyor. Bu savaş, yeni yeni kuşakları, güçleri kucaklıyor. Uluslararası bir nitelik kazanıyor. Demirel Hükümetinin faşist nitelikteki DGM yasasını çıkarma girişimlerine karşı yarım milyon işçinin genel direnişi, ilerici örgüt ve kuruluşların yürüttükleri geniş kampanya bu gelişmeyi doğrulayan en somut eylemler oldu.

Bu savaşın ve gelişmenin ana özelliklerinden biri de, uluslararası çapta sınıf savaşında enternasyonalist dayanışmanın somut örneklerinin verilmesidir. Türkiye işçi sınıfı, halktan yana, ileri, demokratik bir hükümet için yürüttüğü savaşta yalnız olmadığına bir kez daha tanık oldu. Bir baskı ve terör aracı olan DGM yasasına karşı savaşın yeni boyutlara ulaştığı bir dönemde, Avrupa proleteryası, kardeş komünist ve işçi partileri, demokratik kamuoyu Türkiye işçi sınıfına, ilerici güçlere yardım elini uzattı. Çeşitli eylemleriyle sınıfsal dayanışmanın en bilinçli örneklerini verdi, veriyor.

Fransa'nın en büyük sendika konfederasyonlarından CGT, Federal Almanya'da 8 milyon üyesi bulunan IG-Metal, IG-Kimya, Kâğıt ve Seramik Sendikaları yöneticileri demokratik hak ve özgürlükleri uğrunda direnen Türkiye işçi sınıfıyla dayanışma içinde olduklarını bildirdiler. Avrupa Parlamentosunun son Strasburg toplantısında, FKP temsilcileri, öteki komünist parlamenterler, yurdumuzda faşist zorbalığa, terör ve baskıya, DGM'ne karşı savaşan halkımızın yanında olduklarını açıkladılar. Konseye üye Türkiye parlamenterlerini soru yağmuruna tuttular. Türkiye'de politik tutuklulara uygulanan işkenceleri incelemek için bir heyet gönderilmesini önerdiler.

Fransız Komünist Partisinden bir heyet Türkiye'nin Paris Büyük Elçiliğine bir protesto mektubu verdi.

Bütün bunlar, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansında kabul edilen belgede yeralan, «Konferansa katılanlar, TKP'ne konan yasağın kaldırılması için savaşacaklar ve Türkiye'de tüm ilerici güçlerle dayanışmalarını güçlendirecekler» ilkesinin pratikte uygulanmasının, proletarya enternasyonalizminin somut bir ifadesidir.

Egemen çevrelerin DGM yasasını alelacele çıkaramamaları, Avrupa komünistlerinin, demokratik kamuoyunun Türkiye işçi sınıfı ve ilerici güçlerle kardeşçe dayanışması, anti-emperyalist, anti-faşist savaşta uluslararası birlik ve beraberliğin önemini bir kez daha gösterdi. Halkların ulusal bağımsızlık, barış ve sosyal ilerleme savaşında proletarya enternasyonalizmi ilkelerine göre dayanışması utku için büyük önem taşır.

Dalokay olayı

İşbirlikçi egemen çevrelerin sömürüsünü, kendi iktidarını faşist tırmanmayla sürdürmeyi yeğliyen MC hükümeti, işçi sınıfına, gerçek sendikalara karşı saldırıları yoğunlaştırırken bir yandan da ilerici kişi ve kuruluşları boy hedefi tutmaya başladı. MSP'li İçişleri Bakanı TÖB-DER'i kapatma emrinden sonra, halkın oyuyla seçilmiş Ankara Belediye Başkanı Dalokay'a işten el çektirme kararı aldı. Bakana göre, bu kararın nedeni «Dalokay'ın direnişteki belediye işçilerine karşı bir tedbir almaması»ymış. Oysa Dalokay, MC hükümetinin Anayasanın Belediyelere yardımla ilgili 116. maddesini, başkanları CHP'li olan belediyelere uygulamaması sonucunda işçilerin ücretlerini ödiyememişti. Kaldı ki, işten elçektirme kararı, Osmanlılar devrinden kalma Memurin Muhakemat Kanunu'nun 1963 yılında Anayasa tarafından iptal edilen 12. maddesine dayanıyordu. Anayasaya aykırı bu işlemle birlikte, direnişte bulunan Ankara Belediye işçilerinin tutuklanması da yasalara aykırıydı. Nasıl ki Danıştay, Dalokay'ın başvurusunu haklı bularak yürütmeyi durdurma kararı verdi. Dalokay görevinin başına döndü.

Yenimahalle 2. Asliye Ceza Mahkemesi de, «Ankara Belediyesi'nin değişik iş kollarındaki direnişlerin kanunsuz grev niteliğinde bulunmadığına» karar verdi ve tutuklu belediye işçileri serbest bırakıldı. Yani baş suçlunun MC hükümeti, Demireller, Asiltürkler olduğu açıkça ortaya kondu. Son günlerde yapılan bazı yerel belediye seçimlerinde MC hükümetini oluşturan partilerin adaylarının kazanmaması da bunu doğruluyor.

Dalokay'ın, yasa dışı girişimlerle, görevden alınması, bir gerçeği daha doğruladı. O da, TKP'nin gerek bildirilerinde, gerekse «TKP'nin Sesi» radyosu yayınlarında «İşbirlikçi egemen çevrelerin, onların çıkarlarını savunan MC hükümetinin uyguladığı baskı ve terörün giderek komünistlerden, sosyalistlerden tüm ilerici güçlere, hattâ CHP'lilere kadar dayanacağı, MC hükümetini devirmek için tüm ilerici güçlerin eylem birliğinin zorunlu olduğu» görüşüdür. Bugün de komünistlerin önünde duran görev, burjuvazinin çıkardığı yasaları bile çiğneyen MC hükümetini devirme savaşımında ilerici belediyelerin desteklenmesidir. Ayrıca yerel seçimler de gözden uzak tutulmamalıdır. Seçimlere aktif katılarak belediye meclislerine girmek, halka hizmetin halkla kaynaşmanın bir yoludur.

Reform aldatmacası

Patronların, toprak ağalarının hükümeti, geniş köy emekçilerinin toprak ve özgürlük savaşımını frenlemek, milyonların dikkatini faşist baskı ve terörden başka yönlere çekmek için «toprak reformu» aldatmacasını yeniden piyasaya sürdü. Faşistlerin işgalindeki TRT, günlerdir «Verköy ve Beylikköprü'de toprak reformu uygulamasına başlanacaktır» biçiminde propaganda yapıyor. Gerici hükûmetin başı Demirel de, «Devlet Güvenlik Mahkemelerinin işçilerle, köylülerle hiç bir ilişkisi yoktur» diye sık sık nutuklar atıyor. «Toprak reformu» aldatmacasının yeniden piyasaya sürülmesi elbette bir rastlantı değildir.

Bilindiği gibi, 12 Mart döneminin hükümetlerince çıkarılan ve Urfa'da uygulanmak üzere hazırlanan sözümona Toprak ve Tarım Reformu ile ilgili olarak Urfa bölgesinde kamulaştırmayı içeren yönetmeliğin süresi 1 Kasım'da doluyor. Üç yıl içinde «toprak reformu» diye Urfa'da neler yapıldığını herkes biliyor. Karma hükümet, işbaşına gelir gelmez, toprak reformunu uygulama işlerini faşist Türkeş'ın eline verdi. Urfa'daki «Toprak ve Tarım Reformu Müsteşarlığı» faşist komandoların önemli bir merkezi haline geldi. Ve Urfa'da topraksızlara toprak dağıtımı şöyle dursun, eskiden köylünün işlediği hazine toprakları da Türkeş'in partisine giren toprak beylerinin tapulu arazileri oldu. Ağalarla faşist komandolar sıkı bir işbirliğine girişti. Nerede bir köylü hareketi başlasa, kooperatifler nerede üretici köylü yararına bir girişimde bulunsa, nerede düşük taban fiyatlarına karşı bir direniş başlasa, orada Türkeş'in faşist komandoları saldırıya geçmiştir. Kanlı olaylar çıkarmıştır. Saldırıya uğrayan yoksul köylü, bölük bölük DGM'nde yargılanıp, zindana atılmıştır. Toprak reformunun uygulanmasına başlanılacağı bildirilen Beylikköprü köylülerinden 53'ü Ankara DGM'nde yargılanan köylülerimizin bir bölümüdür. DGM'nin köylüye de karşı olduğunu köylümüz çok iyi biliyor.

Köy-Koop'un 4'ncü olağan Genel Kurulu'nda konuşan Ahmet Altun, DGM'ni yeniden halkımıza dayatmak isteyen Demirel ve takımını sert bir dille eleştirirken şöyle demiştir: «Onlar için önemli olan ne Anayasanın demokratik ilke ve hükümleri, ne halktır, ne köylüdür, ne de emekçilerin örgütleridir. Onlar için önemli olan bu vurguncu, soyguncu düzeni faşist yöntemlerle sürdürmektir. DGM ile de köylünün toprak, özgürlük, kooperatifçilik mücadelesini engellemektir...»

Lenin köşesi

Parlamenter savaşım

V. İ. Lenin, proletarya partisinin yığınlar arasında etkisini artırmak için, komünistlerin yığın olan her yerde çalışmalarını, partinin sesini duyurmasını, programını geniş halk yığınlarına açıklamak için her olanaktan yararlanmasını zorunlu sayar. Ve der ki: *«Partinin, burjuva parlamentosuna da, gerici sendikalara da, fabrika konseylerine de, işçilerin olduğu her yere, işçilere seslenebilecek, işçi yığınına etki yapılabilecek her yere girmesini sağlamaya çalışmalıyız.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 222)*

Lenin, parlamenter çalışmaları, parlamenter savaşımı toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımının biçimlerinden biri sayar, komünistlerin parlamento içi savaşımı, parlamento dışı savaşımla, parlamenter eylemleri sendikaların diğer yığın örgütlerinin savaşımıyla, halk hareketiyle bağlamalarını önerir ve parlamento içi savaşımın ancak bu surette etkili olabileceğini belirtir: *«Biz, yığınların önünde kesin, açık ve ardıcıl olarak devrimci proletarya bayrağını yükselterek, devrimin gelişmesi için ajitasyon, propaganda ve örgütleme çalışmaları yürüterek, yığınlara Duma'nın (1) duvarları dışında yeni büyük savaşımların verileceğini açıklayarak, Duma'yı devrimin silâhlarından biri saymalıyız.» (c. 14, s. 409)*

Lenin, parlamenter savaşım biçimlerinden söz ederken parlamenter yolu değil, devrimci parlamenter taktiği, işçilerin, emekçi yığınlarının, halkın politik bakımdan aydınlatılması ve örgütlenmesi için parlamentodan doğru biçimde yararlanılmasını gözönünde bulundurur: *«Kendi sınıfının geri kalmış katmanlarını eğitmek, gelişmemiş, körletilmiş ve cahil bırakılmış köylü yığınını uyandırmak, aydınlatmak için parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden yürütülen savaşıma katılmak devrimci proletarya partisi için bir zorunluktur.» (c. 41, s. 42)*

Lenin, savaşımı parlamento duvarları arasında sıkıştırmak istiyenlere de şöyle der: *«Devrimci proletarya partisinin seçimlerde ve parlamentoda çalışmaları sayesinde sağlanan yığınları aydınlatma işi için burjuva parlamentarizmine katılması zorunludur. Fakat, sınıfsal savaşımı parlamento içi savaşımla sınırlamak, bununla yetinmek, yahut ta sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümleyici, diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryaya karşı burjuvazinin tarafına geçmek demektir.» (c. 40, s. 21) «Bizim için bir, yekpare ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamenter savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.» (c. 15, s. 361)*

(1) Duma: Çarlık döneminde parlamentoya verilen ad.

Ordunun yeri

Ülkemizde yine faşist biçimi bir sıkıyönetim havası esiyor. Demireller, Sancarlar, Türkeşler, DGM'ne karşı, kurbanlar vererek direnişi sürdüren işçi sınıfını, devrimci sendikacılığı sıkıyönetimle tehdit ediyorlar. Bunun nedeni, ülkemizde ağalık edenlerin egemenliğinin, çıkarlarının sarsılmasıdır. Devrimci sendikacılığın öncülüğünde, işçi sınıfının sürdürdüğü genel direniştir. Bu yığınsal direniş toplumun bütün demokratik, yurtsever güçlerini, bu arada ordudaki yurtseverleri de etkiledi. Buna karşın Amerikan ve NATO harpçilerini ve onların yerli ortaklarını paniğe uğrattı. Genel Kurmay Başkanı Sancar, Amerikan ve NATO yönetici çevrelerinin ülkemizdeki olayları dikkatle izlediklerini ve Türkiye'nin «istikrarlı» durumundan hoşnut olduklarını söyledi. Böylelikle Amerikan ve NATO harpçilerinin gerici-faşist karması hükümeti desteklediklerini bildirdi.

Dahası var. Doğu Anadolu bölgesinde başlayan NATO harp oyunları da faşizme tırmanışın ardında yer alan güçlerin, yeşil bereli Amerikan alaylarının, NATO'nun, kara, deniz ve hava kuvvetlerinin işçi düşmanı planlarını gözler önüne serdi. Militarist klik bu ortam içinde gerici-faşist karması hükümetle, NATO ve Amerikan emperyalistleriyle bütünleştiğini bir kez daha kanıtladı.

Bu klik, ordu içinde, faşist DGM'ne, sıkıyönetime, baskı ve teröre karşı sesini yükselten yurtsever subayları da baskı altına almaya çalışmaktadır. Fakat ordu, OYAK tekeli kanalıyla emperyalizme bağlanmış bulunan bir avuç tüccar-paşa, faşist Türkeş'in ırkçı yandaşları ve Demirel'in elindeki listeyi koz olarak kullandığı Lockheed rüşvetçileri demek değildir. Ordudaki yurtseverler bunlara karşı sonuna kadar direnmekte kararlıdırlar.

Faşizme tırmanış yolunda, Türkiye işçi sınıfına, halkımıza, tüm ilerici güçlere karşı terör uygularken sırtını NATO'ya, emperyalizme, Amerikan ve NATO'nun harp üslerine, düşman donanmalarına dayamış olanlara karşı savaş, ulusal bir ödevdir.

Kimin yararına?...

Demirel Hükümetinin faşizme tırmanmada yeni bir adım daha atmak için baskı ve terör aracı olan DGM'ni yasalaştırma girişimleri şimdilik fiyaskoyla sonuçlandı. İşçi sınıfının, DİSK'in, Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların genel direnişi, ilerici örgüt ve kuruluşların, yurt dışındaki işçilerimizin, Avrupa proletaryasının sınıfsal dayanışması böylesi bir gelişmeyi sağladı.

Faşist nitelikteki DGM'ne karşı işçi sınıfının bilinçli, yığınsal, örgütlü direnişi, üzerinde durulması gereken bazı özellikleri ortaya koydu. Bunlardan biri de, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının DGM'ne karşı genel direnişi karşısında bazı CHP yöneticilerinin tutumudur. TKP'nin 22 Eylül tarihinde yayınlanan Çağrısında şöyle deniyor: «Bazı CHP yöneticilerinin yana çekilme, direnmeyi yalnız parlamento içinde uygulama tutumları, ortak hükümeti, egemen çevreleri yüreklendirdi».

TKP'nin bu kanısı, CHP'nin bazı yöneticileri tarafından yapılan açıklamalarla, çeşitli biçimlerde doğrulandı. Bazı CHP yöneticileri, «geniş yığın eylemlerine geçilirse, sıkıyönetim ilân edilmesine olanak sağlanır» gibi sözlerle yığın direnişleri karşısında pasif kalma yolunu seçtiler.

CHP'nin bu tutumu karşısında, hükümet, direnen güçlere daha şiddetle saldırma olanağını elde etti. Profilo işçilerinin üzerine polis, jandarma birliklerini sürdü. Sendikalara, ilerici, CHP'li belediyelere saldırıya geçti. TÖB-DER'i kapattı. Bu durumda CHP'nin görevi DGM'ne karşı savaşı parlamento duvarları içinde sınırlamak değil, yığın direnişlerine katılmak, ilerici güçlerle dayanışma kurmaktı. 12 Mart döneminde terör çarkının CHP'ni de kapsadığını unutmamak ve yakın geçmişimizden ders çıkarmak gerekmektedir.

Ama bütün bunlar, TKP'nin, CHP saflarının DGM'ne karşı parlamento içinde yürüttükleri savaşı küçümsediği anlamına gelmez. Bugün önemli olan, DGM'ni yasalaştırmada direnen, ilerici güçlere, işçi sınıfına karşı kanlı terörü daha da şiddetlendiren, faşizme tırmanma politikasını başka yöntemlerle sürdürmeye çalışan MC hükümetine karşı savaşta demokratik, yurtsever güçlerin ortak eylemini sağlama uğrunda çalışmaktır. Çünkü faşist, anti-demokratik yasaları engelleme, faşizme geçit vermeme davası tüm demokratik, yurtsever güçlerin ortak davasıdır.

NATO harp, kışkırtıcılık, saldırganlık ocağıdır.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi 59 yaşında

İnsanlık tarihi birçok devrimlere tanık olmuştur. Bunların, halkların yazgısında, toplumsal gelişmede önemli roller oynadığı bir gerçektir. Bütün devrimler arasında karakteri ve tarihi sonuçları bakımından Büyük Oktobr özel bir yer almaktadır. 59 yıl önce Rus işçi ve köylüleri, Lenin'in yönettiği Bolşevik Partisinin öncülüğünde, Rusya'daki zulüm ve sömürü düzenini yıktılar, dünya tarihinin en büyük devrimini gerçekleştirerek ilk işçi-köylü egemenliğini kurdular. Oktobr Devrimi insanlık tarihinde yepyeni bir çağ, işçi sınıfının, bütün emekçilerin sefaletten, sömürüden, horlanmaktan kurtulma çağını açtı. Oktobr'ın utkusuyla sosyalizm çağına girilmiş oldu.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi, Sovyetler Birliğinde insanın insan tarafından sömürülmesine son verirken, ulusal eşitsizlikleri de yoketti, emekçilerin toplumu yeni baştan kurmaları için sağlam temeller sağladı. Sovyet halkı, tarihsel bakımdan çok kısa bir zaman içinde, yüzyılların geriliğini ortadan kaldırarak, dünyanın en güçlü bir devleti, dünya barışının en güvenilir dayanağı oldu.

Oktobr davası Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kesin zaferinde, komünizm kuruculuğu yolunda atılan başarılı adımlarda, dünya işçi hareketinin gün geçtikçe güçlenmesinde, ulusal kurtuluş savaşlarının utkusunda yaşamaktadır.

Uluslararası ilişkilerde barış içinde yanyana yaşama belgisini ilk defa kılavuz edinen, devletlerarası ilişkilerde yeni ilkeler uygulayan devlet Sovyetler Birliği'dir.

Büyük Oktobr Türkiye için, halkımız için de büyük bir önem taşımaktadır Ulusal Kurtuluş Savaşımızın başarıyla sonuçlanmasında, ulusal ekonomimizin temellerinin atılmasında Sovyetler Birliği'nin büyük yardımları olmuştur. Bu yardım bugün de sürdürülmektedir. Halkımıza yapılan bu yardımın meyveleri son yıllarda kurulan ve şimdi kurulmakta olan dev sanayi işletmeleridir.

Ama memleketimizde, Sovyetler Birliği'nin Ulusal Kurtuluş Savaşımızda oynadığı çözümleyici rolü görmezlikten gelenler, Sovyet yardımını küçümseyenler, en zor günlerimizde kurulan dostluğa çamur atanlar var. Bunlar işbirlikçi burjuvalar; Demirel, Erbakan, Feyziğlu, Türkeş gibi halk düşmanı politikacılardır. Memleketimizin yerüstü ve yeraltı zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken, ülkeyi NATO'ya, Amerika'ya bağlayan bu çevrelerin karşısında yer alan emekçi halkımız ise, büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile barış ve dostluk içinde yaşamayı candan dilemektedir.

DAC'nin 27. yılı

7 Ekim 1949'da, İkinci Dünya Savaşı sonucunda oluşan anti-faşist, demokratik dönüşümler temelinde Alman işçi sınıfı, köylü, aydın ve öteki emekçi katmanlarla Ulusal Cephede birleşerek, Alman Sosyalist Birlik Partisi (ASBP)'nin yönetiminde politik egemenliğini kurdu ve sosyalizm kuruculuğuna başladı. 7 Ekim 1949, Alman halkı için olduğu gibi, Avrupa tarihinde de önemli bir dönüm noktası oldu. Avrupa'nın ortasında sosyalist bir devletin oluşması, uluslararası güçler dengesinin barış ve sosyalizmden yana değişmesinde önemli bir rol oynadı. Demokratik Almanya komünistlerinin uyguladığı Leninci politika, ülkenin dünyadaki en gelişmiş 10 devlet arasında yeralmasını, barış ve silâhsızlanmanın güçlü savunucularından biri olmasını sağladı.

Bugün DAC'nin vatandaşları bunalım, işsizlik, yarınından güvensizlik nedir bilmez. Bu ülkede sağlık hizmetleri parasız, kiralar düşük, fiyatlar sabittir. Ekonominin güçlenmesiyle emekçilerin gelirleri de sürekli artırılır.

İlâçlar parasızdır. Hamilelik ve çocuk izinleri artırıldı. İkinci ve daha sonraki çocuklar için annelere, işyerinin korunması koşuluyle, bir yıllık ödemeli izin sağlandı. DAC'nde çalışan ailelerin çocukları için hemen de bedava denecek kadar ucuz, yeterli çocuk bahçe ve yuvaları açıldı.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde, anti-emperyalist bağımsızlık savaşı veren tüm halkları desteklemektedir. Viyetnam, Angola, Mozambik gibi ülkelerin kalkınmasına yardımcı olmakta, Arap halklarının çıkarlarını, Güney Afrika ve Rodezya halklarının ulusal bağımsızlığını, Şili halkının demokratik haklarını savunmaktadır.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti'yle Türkiye arasında da diplomatik ilişkiler kuruldu. Bu ilişkilerin toplumsal yaşamın tüm alanlarına yayılması, iki ülke arasındaki ekonomik işbirliğinin genişletilmesi, sosyalist Almanya ve Türkiye halklarının olduğu gibi, dünya halklarının da yararına olacaktır. Yumuşama davasına önemli bir katkı niteliği taşıyacaktır. Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin 27. kuruluş yılı, tüm demokratik güçlerin de bayramıdır.

Brejnev'in demeci

SBKP MK Genel Sekreteri L. İ. Brejnev 5 Ekim'de Fransız televizyonuna bir demeç vermiştir. Fransız ve Sovyet televizyonlarında aynı saatte yayınlanan konuşmasında Brejnev yoldaş, Sovyetler Birliği'nin ardıcıl barış politikası, uluslararası önemli konular ve Sovyet-Fransız ilişkileri üzerinde duruyor. Brejnev yoldaşın dünya kamuoyunda geniş yankılar uyandıran bu demeci özetle şöyledir:

«Batı ülkelerinde, uluslararası yumuşamanın sadece Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin işine yaradığı yolunda garip bir görüş ortaya sürülüyor. Biz, Sovyetler Birliği'nin iç gelişmesine ilişkin plânları hazırlarken dışta, uluslararası alanda barışçı koşulların sağlanmasını gözönünde bulundurduğumuzu, bu bakımdan yumuşamanın bize yarar sağladığını hiç bir zaman gizlemedik ve gizlemiyoruz. Barışın, herhangi bir halkı tehdit ettiği söylenebilir mi? Ben, modern yığınsal kırım silâhlarının da kullanılacağı bir dünya harbinden kendine yarar umacak bir halk tasavvur edemiyorum.

Somut olarak yumuşama dediğimiz nedir? Ayrışmalardan işbirliğine gitmek, halklar arasında karşılıklı yarara dayanan ilişkileri geliştirmek, tehdit ve silâh şakırdatmaktan vazgeçerek en tartışmalı sorunları bile görüşmeler yoluyla çözüme bağlamaktır. Biz, uluslararası alandaki gelişmeleri her şeyden önce barışın güçlenmesi ve nükleer savaş tehlikesinin önlenmesi yönündeki ölçülere göre değerlendirmekteyiz.

Batı ülkelerinde belirli çevreler halâ «Sovyet tehlikesi»nden söz ediyorlar. Evet, Sovyetler Birliği muazzam bir askersel güce sahiptir. Ama biz şunu da açıkça söylüyoruz ki, Sovyetler Birliği şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de hiç kimseyi tehdit etmiyecektir. Karşılıklı asker ve silâh indirimine her zaman hazırız. Bu görüşümüzü Birleşmiş Milletlerin 31. dönem toplantısında bir kez daha açıkça belirttik.

Biz, Helsinki Konferansı'ndan bu yana, dünyada meydana gelen gelişmeleri olumlu karşılıyoruz. Yeni yeni işbirliği biçimleri oluşuyor ... Ama yine de Helsinki kararlarına, bu kararların gerçekleştirilmesine karşı çıkanlar var. Bunlar «soğuk harp» dönemini düşleyenlerdir. Gerginlikten yana, barışa karşı olanlardır. Sovyetler Birliği ve diğer kardeş sosyalist ülkeler Helsinki Konferansı Ana Belgesindeki kararların ve ilkelerin yerine getirilmesi çabalarını birlikte sürdüreceklerdir ...»

★

SBKP MK'nin Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 59. yıldönümünde yayınladığı belgilerden

■ Yaşasın dünya tarihinde yeni bir çağ açan, dünyanın devrimci yoldan yenilenmesi, kapitalizmden sosyalizme geçme çağını açan Büyük Oktobr!

■ Yaşasın tüm dünya emekçilerinin emperyalizme karşı, sosyalizm ve komünizmin zaferi uğrunda savaş bayrağı olan ölümsüz enternasyonal, devrimci öğreti Marksizm-Leninizm!

■ İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin Marksist-Leninist savaşkan öncüsü, emperyalizme karşı, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda kahramanca savaşan komünist ve işçi partilerine kardeş selâmları!

■ Yaşasın uluslararası işçi hareketinin denenmiş ve güçlü silâhı proletarya enternasyonalizmi! Tüm dünya komünistlerinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin sarsılmaz temeli üzerinde kurulan birlik ve dayanışması daha da güçlensin!

■ Uluslararası işçi sınıfının tarihsel kazanımı, anti-emperyalist savaşta çözümleyici güç, barış, demokrasi ve sosyal ilerlemenin garantisi olan dünya sosyalist sistemi gelişsin ve güçlensin!

■ Emekçilerin hakları, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda canla başla savaşan kapitalist ülkelerin işçi sınıfına kardeş selâmları!

■ Dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi hareketi ve halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrunda savaşanların oluşturduğu devrimci güçlerin birliği varsın güçlensin!

■ Avrupa komünistleri! Komünist ve işçi partilerinin Berlin Konferansında ileri sürülen ereklere ulaşmak için savaşın!

■ Halkların özgürlüğü ve sosyalizm uğrunda savaştıkları için cezaevlerinde, faşist zindanlarında çürütülen kahraman savaşçılara kardeş selâmları!

■ Asya ülkeleri halkları! Kıta devletlerinin ortak çabaları temelinde barış, işbirliği ve iyi komşuluk ilişkilerinin sağlamlaştırılması ve Asya'da güvenliğin sağlanması için savaşınız!

■ Dünya halkları! Bütün yabancı askerlerin Kıbrıs topraklarından çekilmesi, Ada'nın egemenliği ve toprak bütünlüğünün korunması için savaşınız!

Gençliğin bir sorunu

Gençlik, çeşitli sınıflardan gelme bir sosyal kategoridir. Yapısı itibariyle, toplumun dinamik bir kesimidir. Cesurdur, atılgandır. Sosyal olaylar karşısında duyarlıdır. Bugün Türkiye gençlik hareketi, ana yığınıyle, sömürgen burjuva sınıfının karşısında, işçi sınıfının, emekçi halkın yanındadır. Sınıf savaşının içindedir.

Gençlik, sosyal yapısının karmaşıklığı ve deneysizliği bakımından, küçük burjuva sapmalarına, şu veya bu ölçüde de olsa yatkındır. Özellikle öğrenci gençliğin bir kesimi küçük burjuva devrimciliğinin kaynağını ve temelini oluşturuyor. Almanya'da Hitler'in, İtalya'da Musollini'nin demagoji ile gençliği örgütleyip faşizmin kuyruğuna taktığı belleklerdedir. Ülkemizde faşist Türkeş'in, MHP'nin kuyruğuna takılan «Ülkü Ocakları»nın, komandoların eylemleri ortadadır. Maocu, Troçkist akımların. «THKC» ve «THKO» ve benzeri örgütlerin küçük burjuva devrimciliği bilinmektedir.

İşbirlikçi burjuvazi, Maocu'sundan faşist komandosuna, «Ülkücü»sünden küçük burjuva devrimcisine kadar, daha çok gençlik arasında beliren tüm akım ve güçlerden alabildiğine yararlanmaktadır. Örneğin TKP'ne karşı provokasyonların, Ankara Belediye işçilerinin haklı direnişine karşı uygulanan «Ülkücü»lerin grev kırıcılığı eylemlerinin, ilerici, demokrat güçlere karşı kışkırtmoların ve baskıların ardında, bu akım ve güçler de vardır.

Gerici-faşist karması bir hükümetin faşizme doğru tırmanışı sürdürdüğü bir ortamda, sınıf savaşının, politik ve ideolojik savaşımın sertleşmesi doğaldır. Ama politik savaşın ön plâna geçtiği dönemlerde, işçi sınıfıyle, emekçi yığınlarla birlikte bu savaşıma katılan yurtsever gençliğin özgül sorunlarını unutması ihmal etmesi tehlikesi doğmaktadır. Gençliğin örgütlenme, kenetlenme ve direniş eylemlerinin temelinde, yalnız gençliğe özgü sorunların yattığını, politik mücadelenin, yine bu sorunların temelli çözümüne yönelik oiduğunu unutmamak gerek. Ekonomik, akademik sorunlarla politik istemler arasındaki diyalektik bağların, gençliğin örgütlenmesindeki rolüne gereken değeri vermek bir zorunluktur. Partiyle, gençliğin yığın örgütleri arasındaki temel ayrımlardan biri de budur.

Boşa çıkarılan oyun

Ulusal ölçülere yükselen, her devrimci büyük eylemde olduğu gibi, bu son genel grev ve ulusal direnişten de tüm politik akımlar kendi güçlerini, ama en çok da politik doğrultularını sınayarak çıktılar. Bu büyük direniş kimlerin işçi sınıfının savaşına sonuna kadar yılmadan bağlı kaldığını, kimlerin ise, kendi dar çıkarlarına, ya da ters politikalarına saplanıp işçi sınıfının, halkın savaşına yüz çevirdiğini açığa çıkardı.

Genel grevdeki işçiler, direnen yığınlar, bütün bir savaşım boyunca, adlarını bildikleri, bilmedikleri nice komünist militanın, TKP'li işçi, emekçi ve aydınların dost, yiğit ve özverili desteğini yanı başlarında buldular. TKP, olağan dönemler için kısa, fakat böylesi devrimci eylem dönemleri için hiç de kısa olmayan bu savaşım günlerinden tüm politikası, strateji ve taktiği bakımından, örgütlerinin savaşkanlık ve çelik disiplini bakımından başarıyla çıktı.

«İşçi sınıfıyla bütünleşme» sözlerini dilden düşürmeyen kimi sosyal-demokratlar, «işçi sınıfıyla bütünleşmek» şöyle dursun, eylem günü bir kıyıya çekildiler. Bu onların burjuva niteliklerinin ve burjuva parlamentoculuğunu fetiş haline getirmelerinin bir sonucuydu. Öte yandan, kendilerini «işçi sınıfının biricik iktidara yürüyen partisi» sayan kimi legal sosyalistler, daha ilk günden savaşan yığınlar arasında yılgınlık yaratıcı, savaşın başarısından şüpheye düşürücü «oyun içinde oyun» dedikoduları yaymaya kalkıştılar. İşçi sınıfı atılganlığı ve özverisiyle ulusal burjuva ve küçük burjuva çevrelerdeki böylesi yalpalamaları boşa çıkarmakla kalmadı. Disiplini ve örgütlülüğü ile de, eylemi yolundan saptırmak ve işbirlikçi burjuvazinin tuzaklarına sürüklemek isteyen Maocu-Troçkist örgütleri saf dışı etti.

Eğer sendikaların serbest bıraktığı tabanda, sınıf bilincine sahip işçilerin ve herşeyden önce komünistlerin uyanıklığı, çelik disiplini olmasaydı, genel grev bir anda MİT'in, Maocuların kışkırtmalarıyla kendiliğinden gelme patlamalar biçimine dönüşür; ülke ölçüsüne yayılamadan, işçi sınıfının en geniş yığınlarını kaplayamadan ve ne için yapıldığı bile halk çoğunluğunca anlaşılamadan sıkıyönetimlerle kanlı bir şekilde bastırılabilirdi.

İşbirlikçi burjuvazinin düzenlediği ve işçi sınıfımızın politik ve sendikal öncülerinin boşa çıkardıkları oyun işte buydu.

«TKP'NİN SESİ» Radyosunun yayınlarını her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 10'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

PARTİ YAŞAMI

Yığın örgütleri (4)

Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde yoğun bir emigrasyon bulunuyor. Bu ülkelerde bir milyona yakın Türkiye'li çalışmakta, yaşamaktadır. Batı Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da ve Avrupa'nın öteki kapitalist ülkelerinde çalışan Türkiye'li işçiler, o ülkelerin işçi sınıfının bir parçasıdır. Büyük tekellerin sömürüsüne, hükümetlerin baskısına karşı, o ülkelerin işçi sınıfıyle birlikte savaş yürütür, haklarını bu savaşımla arar. Bundan ötürü Türkiye'li işçiler, bulundukları ülkelerde sendikalarda, Komünist Partileri'nde örgütlenmek ve sınıf savaşını yürütmek durumundadırlar. Ne var ki, Türkiye'li işçilerin öz sorunları olduğundan, bulundukları ülkelerdeki partilerin bilgisi ve dayanışmasıyle kendilerine özgü dernekler kurmak zorunluğu belirmektedir.

Derneklerde örgütlenmek, zorunlu olan örgütsel savaşın bir biçimidir. Ne var ki, çoğu işçi dernekleri olarak beliren bu örgütlerin hepsi gerçekten de devrimci bir ödevi yerine getirmemektedir. Aksine değişik ülkelerdeki Türk elçiliklerinin, konsoloslukların teşviki, ya da yardımıyle kurulan dernekler olduğu gibi, Maocu'ların, Ülkü Ocakları'nın, AP, MHP yandaşlarının, din sömürücülerinin, MSP yönetlcilerinin kurduğu dernekler de vardır. Esas sorun da burda yoğunlaşmaktadır. Yabancı ülkelerde bulunan işçilerimizi sınıf savaşından uzaklaştırmak, böylece de Batı Alman, Fransız, Belçika ve öteki kapitalist ülkeler tekellerinin sömürüsünü kolaylaştırmak amacıyle kurulan bu derneklere karşı, devrimci, işçi sınıfından yana derneklerin tutumu ne olacaktır? Amaç, işçi sınıfını kendi sınıfsal örgütünde, derneğinde toplamaktır. Bu amaca ulaşabilmek için burjuva ideolojisini yürüten derneklere üye işçileri, içinde bulundukları sınıf savaşımı şartlarında aydınlatmak, eğitmek ve onu devrimci örgütünde bir araya getirmektir. En verimli, en kestirme yol budur. Çünkü, Avrupa'daki kapitalist ülkelerde çalışanların büyük çoğunluğu doğrudan doğruya ağır sanayi işçileridir. Sınıf savaşının değişik koşullarında memleketten uzak, pişmektedirler. TKP'nin «fabrikalara» sloganının esas anlamı, işçiyi üretim süreci içinde burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşında örgütlemek, eğitmektir. Bu çabalara rağmen, işçilerden bir kısmının, hattâ önemlice sayılacak bir kısmının kendine yabancı, hatta sınıf savaşında burjuva ideolojisini yürüten derneklere üye olduğu da bir gerçektir. Bundan ötürü de bu derneklerde çalışmak, derneklerin değişik kademelerinde bulunanlarla bağlar kurmak, özellikle devrimci dernekleri tecrit olmaktan kurtarmak, ideolojik savaşı aralıksız sürdürmek, ama bir yandan da diyaloga açık olmak, yurt dışındaki işçi hareketlnin geliştirilmesinin ve işçi sınıfının devrimci örgütünde birleştirilmesinin koşullarından biri olarak beliriyor.

TKP MK'nin Urdün Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne telgrafı

Değerli yoldaşlar,

Ürdün Komünist Partisi Birinci Sekreteri Fuad Nassar yoldaşın beklenmedik ölüm haberini aldık. Türkiye Komünist Partisi ve Türkiye komünistleri adına Ürdün komünistlerine ve Ürdün halkına bu büyük kaybından dolayı başsağlığı diler, acınızı paylaşırız.

Fuad Nassar yoldaş Marksizm-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine inançlı bir savaşçı idi. Ömrü boyunca Ürdün ve Arap halklarının ulusal kurtuluş hareketi, dünya işçi ve komünist hareketinin birliği için emperyalizme ve siyonizme karşı savaştı.

Ürdün komünistleri ve Ürdün işçi sınıfının Fuad Nassar yoldaşın yolunda yürüyeceğine ve emperyalizme, siyonizme karşı savaşta büyük başarılar kazanacağına inancımız büyüktür.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

1. X. 1976

Ana halka

TKP programı, Marksizm-Leninizm ışığında ülkemizin somut durumunu çözümlemiş ve işçi sınıfının önündeki stratejik görevi belirlemiştir. Bu stratejik görev, işçi sınıfının hegemonyasında ve onun bağlaşıkları olan köylüler, diğer orta tabakalarla birlikte, sosyalizme açılan, ileri-demokratik bir düzeni devrim yoluyla kurmaktır. Proletaryanın hegemonyası için TKP'nin yürüttüğü savaş, yakın amaçla son amacın, ileri demokrasi ile sosyalizmin birbirine bağlanması sorununun çözümüne Leninci bir yaklaşımdır. TKP'ni işçi sınıfı içinde örgütlemek; işçi sınıfının politik ve sendikal bağımsızlığını bütün burjuva-demokrat ve küçük burjuva-sosyalist akımlar karşısında korumak görevleri bu nedenle yaşamsal önem taşıyor.

TKP barışçı ve barışçı olmayan bütün savaş biçimlerini uygular. Bugünkü somut koşullarda ise, TKP'nin emperyalist işbirlikçisi Demirel Hükümetine karşı uyguladığı savaş taktiği, asıl çözümleyici olan yığın savaşı ile parlâmento içi savaşı birleştirmek, bu iki savaş biçimini bir diğerinin karşısına koymamaktır. TKP'nin yasaklı olması ve parlâmentoda temsil edilmemesi bu taktiğin uygulanmasını zorlaştırıyor. Hiç değilse parti, «yukardan eylem» olanağını bulamıyor, «aşağıdan eylem»le yetiniyor; parlâmentoyu etkileme yolunu tutuyor. Bu yöntem son DGM direnişinde görüldüğü gibi, başarılı olmakla birlikte, bir yanıyla parlâmento içindeki muhalefete bağlı kalıyor. Yine son direniş sırasında olduğu gibi, CHP'nin yığın eylemiyle birleşmemesi, demokratik güçlere karşı burjuvazinin saldırısını yüreklendiriyor, olumsuz sonuçlar doğuruyor. O nedenle burjuva parlâmentarizminin zararlarıyla savaşıma özel bir dikkat ayırmak gerekiyor. Aynı zamanda parlâmentoya katılma yollarının aranıp bulunması, bunun koşullarının yaratılması görevleri ağırlıklarını hissettiriyor.

Bugün bütün bir stratejik aşama boyunca, yukarıdan beri sayılagelen bir çok karmaşık ödev içinde, bütün bu ödevler zincirini kavrayıp süreklemeye yarayacak olan, Lenin'in deyişiyle «ana halka» diye adlandırdığımız ulusal-demokratik güçlerin eylem birliğini ve giderek de cephesini kurmaktır. Bu görevin kapsamına, işçi sınıfının sendikal birliği, legal sosyalist akımla ve ulusal burjuvazinin ilerici koluyla eylem birliği sorunları girdikten başka, eylem birliğinin önündeki ideolojik engellerle; sarı sendikacılıkla, Maoculuk ve diğer sapık akımlarla, legal sosyalist partileri TKP'ne karşı çıkarma yönündeki likidatörlükle ve işçi sınıfını hegemonya altına almak isteyen burjuva ideolojilerine karşı savaşım sorunları da giriyor. TKP'nin illegal olması, partinin diğer akımlarla eşitsiz koşullarda çalışması, ideolojik savaşıma özel bir dikkat ayırmayı daha da zorunlu kılıyor.